

hästar. Då de upptäcka oss, försvinna de skyndsamt i söder. Det ser ut som om vi vore beskuggade av dunkla stigmän.

Marken är mjuk och lastbilen fastnar ofta. Spadar och repmattor äro då i full gång. För att finna hårdare mark hålla vi mot nordväst i mera öppet land. Där är spillning av vildkamel allmän och även färska spår av vildåsnor och antiloper. De vilda djuren känna alla öppna källor; kring Lo-t'o-ching vimlade det av spår.

Kursen blir åter västlig. I norr är landet oerhört öppet och flackt, i söder synas på långt håll låga kullar. Än köra vi över mjuk steril mark, vars yta är täckt med fint, grått grus, än över fläckar av gul lera, nedspolad efter regn, hård, glänsande jämn som golvet i ett slottsgemak.

På eftermiddagen komma vi ut i en bred avlopps-fåra mellan 3 m. höga erosionsterrasser. Vi följa denna välsignade bädd i flera timmar och hoppas att den länge skall hjälpa oss på väg. Den faller omärkligt åt västsydväst och dess mark är hård och jämn. På något avstånd från bädden resa sig åter låga kullar.

Lastbilen stannar, Serat hoppar ur med bössan. En ensam vildkamel vandrar långsamt till höger om oss. Han tvärstannar, höjer huvudet, står stilla som en bildstod ett ögonblick och sätter därpå av mot norr försvinnande med en molnskuggas hastighet. Jag gläder mig åt att intet mördande skott blev avlossat mot ödemarkens konung.

Klockan fem skymmer det och ficklamporna tas fram för kompasspejlingarna. En stund senare lägga vi